

Opkomst en ondergang van een Joods meisjestrio in Italië, 1943

Theater

'De Meisjes van Mussolini' door Orkater o.r.v. Lidwien Roothaan; tournee t/m 1-6; inl.: www.orkater.nl

Drie danseresjes uit een rondtrekkend variété worden op zekere dag in Turijn opgemerkt door een producent van de nationale radio-omroep. Na drie maanden drillen zijn The Sunday Girls, tot eigen verrassing, getransformeerd in het Trio Lescano: geen dansmeisjes meer, maar een zangtrio.

Met hun glundere stemmen en hupse performance scoren ze hits en heel Italië omarmt hen. Het is 1935. Wat er buiten de studio en optredens allemaal aan de hand is, daar hebben de drie zusjes amper weet van. De machtige Mussolini noemt hen de sterren van de eeuw. Daar kun je toch alleen maar blij om zijn?

Dat het drietal van Nederlandse afkomst is, weet niemand, doet er ook niet toe. Hun Italiaans is vlekkeloos. Dat ze Joods zijn, heeft wel iemand opgepikt. Het is 1943. Ze worden gearresteerd, hun liedjes zijn opeens verdacht. Optreden mag niet meer, maar er is geld genoeg om relatief comfortabel onder te duiken.

Hun in de schoot geworpen carrière hebben ze na de oorlog nooit meer kunnen oppakken. Eenzaam zijn ze overleden, vrijwel vergeten. Tot, onafhankelijk van elkaar, twee initiatieven de zusjes en hun glamourtijd weer onder de aandacht brengen. In Italië is een tv-serie in de maak en in Nederland, geheel onwetend van hun roem destijds, laat Orkater voor-

al hun glorie en muziek herleven.

Het bekoorlijke van 'De Meisjes van Mussolini', geschreven door Bodil de la Parra en de van oorsprong Italiaanse musicus Beppe Costa, is dat er geen tragedie van wordt gemaakt. Geen oorlogsdrama, maar meer iets van hoe de snelle opkomst en plotse neergang van een zangtrio kon plaatsvinden.

Natuurlijk is de arrestatie vanwege hun Joods zijn een schok. Ter versterking gloeien oranje lampen richting zaal even fel op. Maar de scène benadrukt vooral ook het bizarre van de ondervraging naar de inhoud van volkomen onschuldige liedjes, én de naïviteit van de meisjes, die smetteloos doch klakkeloos zongen wat ze aan liedteksten kregen.

Op een parelwit showbizzbordes zingen en swingen Bodil de la Parra, Eva van der Gucht en Elise Schaap (die toevallig dezelfde zus in de Italiaanse tv-serie speelt) als een herren Trio Lescano. Liefvallig, kibbelend en argeloos zolang de omstandigheden gunstig zijn. Hun roomgele japonnen almaar weelderiger met kanten mouwen en parelkettingen opgetuigd.

Verbaal zorgt Wimie Wilhelm voor droogkomische bruggetjes tussen de scènes, terwijl een door Beppe Costa aangevuurd trio tintelfrisse variaties op de originele close harmony laat horen. En nog eens klinkt het in Italië nog altijd populaire 'Tulipan' over tulpen en molens. Luchtig en nuchter is het als theater incident en tijdsbeeld. Een vleugje Italiaanse nostalgie retour Holland.

Hanny Alkema